

Out of stock

Door een krioelende massa mensen heen worden we met onze loodzware rugzakken naar een van de bussen geloodst. Het landschap is oogverblindend groen. Rijen witte tanden lachen me van alle kanten tegemoet. Malawi, het warme hart van Afrika. Een van de armste landen ter wereld met een hiv-percentage van 14 procent. Mijn thuis voor de komende drie maanden.

Frustraties

De tijd vliegt voorbij in St. Luke's Hospital, een streekziekenhuisje in het zuiden van het land. Mijn eerste weken zitten er alweer op. En met die weken tevens mijn eerste tranen, mijn eerste supermangevoelens, mijn eerste frustraties en mijn eerste momenten van berusting. Dagelijks betreed ik de kinderafdeling met huilende, koortsende en kuchende kindjes, vrijwel allemaal geveld door de malaria.

Tijdens de ochtendoverdracht schetst de apotheekbeheerder de stand van zaken wat betreft de medicijnvoorraad. De voorraad paracetamol begint te slinken.

Ook qua antibiotica zitten we krap, diverse soorten zijn niet eens meer voorradig. Tussen alle nieuwe afkortingen die ze hier gebruiken, is er dan ook eentje essentieel: O/S, ofwel *out of stock*.

We willen zuurstof geven aan een baby'tje van zes maanden met een heftige longontsteking. Ze hapt naar lucht. De familie is erop tegen. Aangezien er met enige regelmaat kindjes overlijden die als onderdeel van de behandeling zuurstof kregen, doen verhalen de ronde dat je kind doodgaat als hij zuurstof krijgt. De verpleegkundige probeert uit te leggen wat onze beweegredenen zijn en na een uitgebreide discussie stemt de familie gelaten toe. Dan dient het echte probleem zich pas aan. Het zuurstofapparaat werkt op elektriciteit, maar de stroom is uitgevallen. Het ziekenhuis heeft wel een generator, maar die draait op benzine. En benzine? *Out of stock*. Alleen antibiotica blijkt niet genoeg. Diezelfde middag nog overlijdt het kindje.

Oorverdovende stilte

Ook een jongetje van vijf is 's nachts doodziek binnengekomen met malaria. Bij opname heeft hij gelijk een infuus met kinine gekregen, maar in de ochtend ligt hij convulserend voor ons. Tien minuten later stopt zijn ademhaling. Ik zet mijn stethoscoop op het kleine borstkasje en luister bedrukt naar de oorverdovende stilte. Hartverscheurend huilen, het lichaampje wordt meegenomen naar huis. Tranen wegvegen, slikken, een keer diep ademhalen en terug naar de afdeling. Kindjes met ondervoeding, ouders en kinderen met hiv, gebrek aan medicijnen, aan gesteld bloed, aan geld. Zo prachtig als de natuur is en zo vrolijk als de mensen je toelachen, zo schrijnend komt de realiteit op je af tussen de muren van het ziekenhuis. Tientallen kinderen op de afdeling gaan wél gezond naar huis. Met wat heen en weer geren en een goede portie overredingskracht krijgt een jongetje wél op tijd zijn bloedtransfusie en bungelt hij vijf dagen later tevreden en gezond weer op de rug bij mama.

Inmiddels heeft het Afrikaanse tempo zich meester van me gemaakt. Mijn energie is vandaag verte zoeken. *Out of stock* zullen we maar zeggen.

Renske Bloemers, coassistent UvA/AMC, liep vorig jaar haar keuzecoschap ontwikkelingslanden in het St. Lukes Hospital in Malosa, Malawi

beeld: Renske Bloemers

